

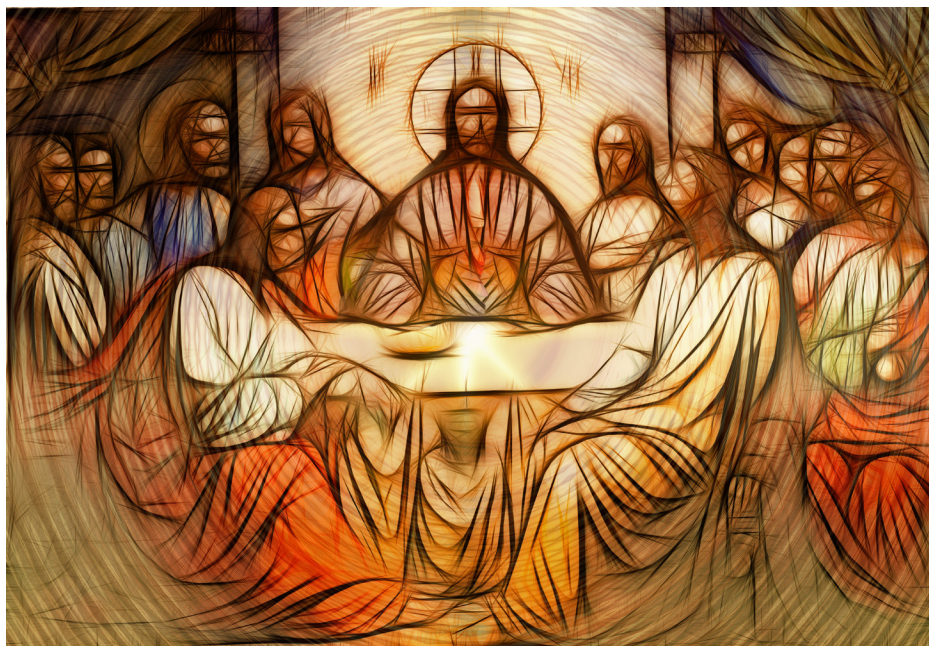
POSTNÍ DOBA

únor 2024

KUKÁTKO

Informace z římskokatolických farností u kostela sv. Jiljí a Brno-Nová Líšeň

www.farnostlisen.cz

www.farnostnovalisen.cz

Zpravodaj KUKÁTKO vychází pro vnitřní potřebu farnosti a je **NEPRODEJNÝ!**
Vydává: Římskokatolická farnost u kostela sv. Jiljí, Pohankova 18, 628 00 Brno, tel.: +420 603 944 709, e-mail:brno-lisen@dieceze.cz
E-mail pro příspěvky: kukatko@volny.cz

Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátit a upravovat.
KUKÁTKO 1/2024, vydáno: únor 2024. | Termín uzávěrky dalšího čísla je 3.5.2024

Popelavý Valentýn

Slavit svatého Valentýna se v posledním období stalo takřka povinností více či méně zamilovaných párů. Tento starokřesťanský biskup z italského města Terni, popravený v polovině 4. století v Říme, se snoubenci či zamilovanými sice neměl nic zásadního co do činění, ale podle současné oblíbenosti by se mohl hravě stát i patronem restauratérů, barmanů, klenotníků, floristů či obchodníků s prádlem. Je kuriózní, že podnětem ke slavení svátku byla báseň středověkého anglického poety Geoffreye Chaucera o orlích námluvách v předjaří, v den sv. Valentýna. No a když se mohou čepýřit ptáci, tak proč ne lidi.

Letošní svátek zamilovaných se ale dostává do nezvyklé společnosti. Na středu 14. února totiž připadá začátek postní doby, tedy Popeleční středa. A ta je tradičně spojena s půstem od masa a popelcem, tedy sypaním popela na hlavu. Pro křesťany, zvláště katolíky, je postní doba čtyřicetidenní přípravou na slavení Velikonoc a má být obnovou porozumění obsahu křesťané víry, pro nekřesťany lze toto období chápat jako jarní detox (půst) a restart (popel). Valentýn a popelec jsou sice na první pohled v protikladu, ale stihnout se dá vlastně obojí. Oslavit Valentýna spolu s masopustem v úterý a ve středu už zapracovat na sebeovládání a životním růstu. Tak hodně štěstí.

P. Petr Šíkula

Udělené křty ve farnosti

Tereza Hlásenská, pokřtěna 12.11.2023

Marie Monika Novotná, pokřtěna 19.11.2023

Helena Marie Havlíčková, pokřtěna 10.12.2023

Blahopřejeme

Pohřby z kostela

Ludmila Neveselá, 89 let, pohřbena 7.11.2023

Zdenka Calábková, 78 let, pohřbena 21.11.2023

Zdeněk Hadra, 93 let, pohřben 12.12.2023

Helena Suchá, 92 let, pohřbena 2.1.2024

Alois Balos, 84 let, pohřben 3.1.2024

Jarmila Nováčková, 70 let, pohřbena 11.1.2024

Jindřich Balák, 79 let, pohřben 12.1.2024

RIP

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

Středa 14.února – Popeleční středa, mše sv. v 8.00, v 18.00 a v 19.30 v kostele, 6.45, 12.15 a 19.30 v Salesku. Den přísného postu: zdrženlivosti od masa a újmy v jídle. Zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let.

Úterý 19.března – slavnost sv. Josefa, mše sv. v 18.00 v kostele, 18.15 v Salesku.

Neděle 24. března – Květná neděle, mše sv. dle obvyklého pořadu nedělních bohoslužeb. Při každé mši sv. žehnání jívových ratolestí.

Pondělí 8.dubna– slavnost Zvěstování Páně, mše sv. v 7.00 a v 18.00 v kostele.

Křížové cesty

Kostel: každý pátek v 17.30 a neděle v 15.00. Po nedělní křížové cestě vás zveze do kavárny na posezení při kávě.

Salesko: neděle v 17.00.

Příležitost ke svátosti smíření v postní době

Kostel je otevřen 1 hodinu před každou mší svatou, v tuto dobu je možné přijmout svátost smíření. Příležitost ke zpovědi bude také během nedělní křížové cesty.

Zpovědní dny pro obě farnosti (sv. Jiljí a Nová Líšeň) budou v úterý 26.3. a ve středu 27.3. vždy od 16.00 do 18.00 hodin, v Salesku ve středu od 16.00 do 18.00.

ZAMYŠLENÍ

Kdy začíná a kdy končí mše svatá?

Nejsem sice žádným „hlídačem“ v kostele, ale všímám si jednoho zvláštního úkazu. Pět minut před začátkem mše svaté bývá kostel poloprázdný, ale pak při sv. přijímání je fronta přijímajících přes celý kostel. A po sv. přijímání se začne kostel zase postupně vyprazdňovat, i když na závěrečné „Bohu díky!“ zůstane určitě většina. Chápu, že někdo je rád, že tak tak stihne začátek a pak spěchá třeba do služby nebo k dětem. Na druhé straně není předčasný odchod ze mše sv. dokladem toho, že si „povinnou účast“ na nedělní mši svaté zkracujeme na nejkrajnějším míru?

Kdy začíná mše svatá? Začíná shromážděním věřících – církve. To bychom měli mít na paměti a přicházet včas. Jsme-li pozváni k někomu významnému, jistě tam nepřijdeme na poslední chvíli nebo dokonce pozdě. A mše svatá – to je přece setkání s Bohem - Pánem a Králem, Stvořitelem nebe i země. Je to výsada pro každého pokřtěného. Jak jsme tuto výsadu opomíjeli, když se muselo připomínat, že účast na nedělní mši je pro katolíka povinností... Včasný příchod na mši svatou mně také pomůže soustředit myšlenky na setkání s Bohem, připravit se na úkon kajícího i na osobní prosby, které budu moci při mši ve vhodné chvíli

ZAMYŠLENÍ

formulovat. K slavnostnímu pozvání patří nepochybně i vhodné oblečení. To abych se líbil Bohu, ale také abych nepohoršoval přítomné lidi. A kam se posadím? Při poslední večeři byli učedníci v bezprostřední blízkosti Ježíše: co nám brání, abychom si i my usedli co nejbližší oltáři a také abychom byli blízko jeden druhému? To se však nepodaří, sednu-li si na první místo v lavici, a tak nechtě zabráním, aby se lavice naplnila.

Tak jak je mše svatá zřetelně zahájena, tak se také oficiálně zakončuje. Zakončení má několik kroků a bylo by škoda je přehlédnout.

Ohlášky a vzkazy: Po závěrečné modlitbě ohlašuje kněz zpravidla pořad příštích bohoslužeb, vyzve věřící k různým službám pro farnost, případně informuje o stávajících problémech. Tato oznámení a výzvy bychom neměli přeslechnout, neboť je to přechod z bohoslužby ke službě všedního dne. V každodenním životě budeme uskutečňovat to, co jsme slyšeli a říkali při bohoslužbě.

Požehnání: Požehnání je modlitba, ve které kněz vyprošuje od Trojjediného Boha znovu to, co jsme přijali v eucharistické oběti: milost a dobro. Děje se tak znamením kříže nebo vkládáním rukou. Věnujme pozornost slovům požehnání, opírejme se o sílu Božích příslibů, vždyť je budeme potřebovat třeba v naléhavých situacích života.

Propuštění: Závěrečná slova kněze jsou: „Jděte ve jménu Páně!“. Na to věřící odpovídají: Bohu díky. Co to znamená jít ve jménu Páně? Nepochybně naslouchat Kristu, žít jak Kristus, hlásat Krista. To dostáváme za úkol po ukončení mše svaté.

Políbení oltáře: Dříve než kněz odejde, rozloučí se s oltářem. V duchu se skloňme s knězem i my všichni, v úctě před tím, který se jako obětní beránek položil na tento oltář.

Vidíte, o co přicházíme, když nepočkáme na závěr mše svaté?

Augustin Svoboda

Když se ráno vzbudím, piju s Pánem Bohem kafe...

Hostem přednáškového programu SaVIO v Salesku bude 5. března známý kněz, pedagog, zpěvák, filozof, spisovatel a také vězeňský kaplan Ladislav Heryán, který svého času byl i líšeňským občanem. V rozhovoru se dozvíte, jak se skloubí poslání kněze a služba vězeňského kaplana s vášní pro rockovou hudbu a jakým způsobem nachází inspiraci a sílu v těchto zdánlivě odlišných světech...

Jaký máš vztah k Líšni? Je pravda, že jsi zde kdysi také pracoval v továrně Zetor?

Já jsem nepracoval v Zetoru, ale v panelárně ve Staré Líšni, která byla v prostoru pod muzeem tramvají v Holzově ulici, dnes už tam myslím není, a s chlapy jsem potom chodil do hospody na Chajdu.

Rok před svou emigrací v roce 1987 jsem ve Staré Líšni i bydlel.

Je pro Tebe důležitá občanská a politická angažovanost?

Jako občan se samozřejmě zajímám o svět, ve kterém žiji, a který mám povinnost spolu s ostatními vytvářet. Je proto pro mě důležité se vzdělávat, číst politické a společenské analýzy, chodit k volbám, tu a tam se vyjadřovat ke společenským kauzám atd. Jsem v určitých kruzích poměrně známým člověkem, a proto se po mně relativně často chce, abych někoho podpořil, podepsal petici, někde promluvil. Je to pro mě vždy tak trochu výzva, kterou buď přijmu nebo odmítnu, protože něco někde podepsat znamená se oddělit od těch, kteří s danou věcí nesouhlasí. Já ale ve své společenské roli kněze nechci lidi rozdělovat, ale spojovat, a proto mám s určitými veřejnými projevy problém. Je to typické například v diskusi LGBT otázek. Já nechci na veřejnosti vystupovat jako zastávce nebo odpůrce toho a toho, protože ke mně relativně dost gayů a leseb chodí jako za knězem, kterému mohou důvěřovat, což mi přijde daleko důležitější než cokoli jiného v této oblasti.

Často jsi vidět s kytarou. Jaký je Tvůj vztah k hudbě? Považuješ se za rockera?

ROZHOVOR

Mám kytaru jako koníčka i pracovní nástroj, velmi mi pomáhá i při mé práci ve vězení. Myslím, že hudba je důležité spirituální medium. Je všude kolem nás, jako Bůh je všude, jen ji někdo musí slyšet a třeba zapsat do not nebo nějak nechat zaznít. Je těžké říct, co mi dává, je pro mě důležitá skoro jako život sám, stejně jako je ale důležité i ticho. Mám rád všechny možné hudební styly, rockovou hudbu samozřejmě na předním místě, ale líbí se mi třeba i operní hudba a zpěv. Jestli jsem rocker, to nevím, asi bych musel hrát v nějaké kapele, což by se mi líbilo, ale nemám na to čas. Svým způsobem hraní na kytaru, ale možná rocker jsem :-).

Kým je pro Tebe Natalie Gorbaněvská?

Je to jedna té hrstky statečných, která se jako mladá žena s dvěma malými dětmi a kočárkem postavila s heslem „Za naši i vaši svobodu“ v srpnu 1968 na Rudé náměstí v Moskvě na protest proti sovětské okupaci Československa. Okamžitě putovala do vězení, děti jí byly odebrány. Časem se jim všem podařilo emigrovat do Paříže. Já jsem se měl možnost po její smrti se syny seznámit, jeden z nich, Josef, již nežije, s Jaroslavem, který je malířem, udržuji styk, a dokonce jsem jednou s ním a jeho francouzskou ženou, režisérkou, v Paříži povečeřel. Jeho maminka byla skutečná hrdinka.

Mnozí Tě představují jako „pastora undergroundu“. Řekni, jak se vnímáš Ty? Kým se cítíš být a zapadá do toho i underground?

Vnímám se především jako člověk jménem Ladislav Heryán. Underground jsou pro mě dnes už jen hlavně lidé kolem jedné hospody, do které v Praze chodím, a jednotliví přátelé, kterých si moc vážím, zejména Miroslava Skaláka. Jinak mám samozřejmě stále moc rád tu vekou undergroundovou kulturu, představovanou například poezií a dalšími texty Ivana Martina Jirouse, hudbou kapely The Plastic People of the Universe nebo třeba tvorbou Pavla Zajíčka a jeho DG 307 a dalších.

Mohl bys čtenářům přiblížit co všechno děláš a jakými různými formami se snažíš sloužit?

Lidé si obvykle myslí, že kněz je placen církví a má spoustu věcí zadarmo. Já sice od církve nemám ani korunu, ale přitom mám mše v kostele, svatby, křty, pohřby, spousta lidí za mnou chodí ke zpovědi nebo řešit složité životní situace. Co mě živí je 0,35 úvazek učitele na VOŠ Jabok v Praze, 0,3 úvazek vychovatele a školního kaplana tamtéž a 0,3 úvazek vězeňského kaplana ve věznici v Praze Ruzyni. Jezdím taky učit na dohodu o provedení práce na

ROZHOVOR

teologickou fakultu UP do Olomouce. Vyšlo mi šest knih (letos k nim přibudou další dvě), pravidelně přispívám do Katolického týdeníku, ale průběžně píšu i do jiných tiskovin. Jsem aktivní součástí různých skupin, jako jsou Chlapi. cz, Manželská setkání, salesiánské Staré Páky atd. a různé organizace po republice mě zvou na přednášky, a proto přijedu i do líšeňského Saleska.

Pracuješ jako vězeňský kaplan. Čím je tato práce specifická, proč chceš sloužit vězňům? A co jsi z této služby načerpal pro svůj život?

Služba vězňům je to, co mi ze všeho, co dělám dává největší smysl. Jsem zde neustále obdarován. Je třeba si uvědomit, že vězňové nejsou ti horší. Jsou to především lidé chudí, kteří byli zbaveni svobody, společenského postavení, nejdůležitějších vztahů, majetku, spojení se světem, lidské důstojnosti a často i nějaké životní perspektivy. Jako takoví jsou opravdu chudými a já vím, že jen chudí jsou schopni slyšet evangelium. Lidé bohatí, a to nemyslím nutně na peníze, pokud evangelium slyší, slyší jenom nějaká slova, která jim nic nebo případně už nic nového neříkají, neslyší ono evangelium v evangeliu, které může zaslechnout jenom člověk chudý. Jako takový pak velmi obohacuje ty bohaté, jako jsem já. Já se do vězení vlastně chodím léčit ze svého pomýleného vidění světa. Co byste řekli uvězněné paní, která mi před vánoční mší na Štědrý den pověděla, že právě telefonovala se svým malým synkem, který jí sdělil, že se táta oběsil u potoka? Já se těm lidem snažím naslouchat, těšit je v jejich utrpení, které je mnohdy nezměrné a nespravedlivé, neboť o našem policejním, soudním a trestním systému si nelze dělat iluze, a pomáhat jim nalézat v tom, co právě prožívají, nějaký hlubší smysl. Jsou boje, které si musím nejdřív vybojovat sám, abych je mohl nějak pomoci vybojovávat druhým. Jinak je vězení samozřejmě plné nesmyslných předsudků vůči kněžím a křesťanství jako jakékoli jiné prostředí.

Jsi také biblista a v březnu budeš na besedě v rámci programu SaVIO v Salesku. Dá se v krátkosti říct, co je vlastně stěžejním poselstvím Bible? Může Bible něco říct i člověku, který není křesťanem?

Já myslím, že Bible primárně není knihou o Bohu, nýbrž o člověku. Je-li nějaký Bůh, je přístupný jedině skrze lidské příběhy a lidskou zkušenost. I Bible je tedy lidským příběhem, který zjevuje Boha. Je to možné říct i tak, že je-li nějaký Bůh, rozhodl se člověku ukázat skrze jeho vlastní příběh. Je knihou i pro nekřesťany? Samozřejmě, vždyť čtyři pětiny jejího obsahu jsou židovské a křesťanství jako takového se vůbec netýkají. Chceme-li pak porozumět její pětině křesťanské, bez oněch předchozích stránek, ze kterých křesťanská část jako ze svých kořenů vyrůstá, je to nemožné. Jenže Bible není primárně

ROZHOVOR

knihou pro židy nebo křesťany, je univerzálním poselstvím o kořenech naší západní civilizace, o jejich institucích, pojetí člověka a jeho práv, o veškerém našem umění a kultuře. Člověk bez Bible je člověkem bez kořenů, který těžko rozumí sám sobě, pokud jde o hledání smyslu života i toho, zda a co bude po něm.

Dalo by se na nějakém příkladu ukázat, že Bible promlouvá také k otázkám dnešní doby?

Například Leonard Cohen, praktikující žid, příběh své slavné písně Hallelujah postavil na dvou biblických pasážích: jedna je z příběhu o Davidovi a Batšebě ze druhé knihy Samuelovy, druhá z příběhu o Samsonovi a Dalile z knihy Soudců. Je to meditace o lásce a o tom, že i kdyby nakonec všechno dopadlo špatně, člověk se v Bohu neztratí, a zaznívá v ní známý Cohenův motiv že, jak je tomu v jiné jeho písni Anthem, jenom skrze prasklinu do nás může vnikat světlo. Je to velice silná píseň s velmi silným duchovním poselstvím, jenže pochybuji, že to běžný posluchač v té písni slyší nebo že o tom ví.

Ovlivnilo nějak specificky studium biblistiky Tvůj osobní život a prožívání víry?

Já myslím, že docela podstatně. Studium biblistiky mi pomáhá si držet od Bible odstup a dívat se na věci z nadhledu, a zároveň mě zavádí do netušených hloubek, které myslím nepoučený čtenář není schopen vnímat. Bible je posvátnou, ale zároveň dosti ideologickou knihou a umět tyto roviny rozlišovat může být obtížné, ale zároveň osvobozující a přínosné.

Jsi učitelem. Je to také výraz toho, že jsi salesiánem?

I to je spíš důsledek okolností než nějakého cíleného směřování. Já jsem chtěl původně jít pracovat jako misionář pro chudé děti v Africe, proto jsem v roce 1987, už jako skoro deset let salesián, emigroval do Itálie. Jenže při mých studiích padl u nás komunismus a představení mě požádali, abych vystudoval postgraduálně a vrátil se do České republiky jako vysokoškolský učitel mladých salesiánských spolubratří. No, a tak jsem se stal učitelem, ale dnes již jen na celkem malý úvazek.

K Tvému životu řeholního kněze zcela jistě patří modlitební život. Máš jako biblista pořád chuť meditovat nad Biblí nebo preferuješ jiné způsoby modlitby? Co Ti to případně dává?

Modlitba je pro mě život v přítomnosti Boží, vztah, ze kterého žiji. Je třeba o tento vztah pečovat, a tak já říkám, že když se ráno vzbudím, piju s Pánem

ROZHOVOR

Bohem kafe. Je to intenzivní radost, na které pak stojí celý můj den. Jako biblista se dívám na Bibli, řekněme, „odborným“ způsobem, ale ten jen doplňuje můj pohled na Bibli jako zdroj mého života s Bohem. Jedná se o živý text, který je sice dva až tři tisíce let starý, ale zároveň stále nový, a je nevyčerpatelným zdrojem meditace, prostředkem setkávání s Bohem.

Zdá se, že dnešní člověk západního světa se snaží utíkat z konzumu a vyhledává různé formy duchovna a spirituality. Co v tomto směru může nabídnout křesťanství?

Lidé hledají to, co podle mě křesťanství dávno nabízí, jenže oni to nevidí jednak díky svým tradičním protikřesťanským a v české společnosti obvyklým předsudkům, a jednak díky tomu, že my křesťané skutečnému křesťanskému poselství sami nerozumíme a svým jednáním je zatemňujeme. Já myslím, že jsme z Ježíšova spirituálního hnutí udělali náboženství jako každé jiné, které se navíc mnohdy projevuje jako nepřátelské k životu, a z radostné zvěsti evangelia se mnohdy stala morálka a vyhrožování. Co tedy lidé hledají? Hledají skutečnou spiritualitu, skutečnou duchovní zkušenost, která by jim pomohla najít smysl života, překonat úzkost z budoucnosti, zaplnit prázdnotu, která člověka nutí k tomu, aby se pořád za něčím hnal, protože když by se zastavil, nemá nic, co by tu honbu nahradilo, lidé hledají také opravdový vztah k přírodě a zvířatům, do kterého by jejich duchovní hledání zapadalo, hledají hloubku a radost ze života atd. Já vím, že křesťanství má potenciál toto všechno člověku přinést, jenže místo skutečného duchovního života mnohdy nacházejí jen vyčpělé poučky.

Co bys na závěr popřál čtenářům Kukátka?

Svého času mne velmi zasáhl film Karla Kachyni Hanele. Hanele je chudá, ale krásná židovská dívka z vesnice na východním Slovensku, která se někdy počátkem 20. století zamiluje do inženýra z Vítkovic. Když si ji z vesnice odvádí, její táta rabín ji pouští s těžkým srdcem a říká jí na cestu: „Hanele, a nikdy nezapomeň, že jsi královská dcera.“ Chci popřát i všem čtenářům, aby na to nikdy nezapomněli a aby věděli, že jsou neustále milováni, tak, jako když na ně svítí slunce.

Renata Lorencová, Peter Mokrička

Postní cesta - od Popelční středy k Velikonocům

Popelční středa

1. Ne. postní

Ježíš na poušti

2. Ne. postní

Ježíš a žena u studny

3. Ne. postní

Sem nakresli sám sebe na začátku cesty postní dobou !

4. Ne. postní

Uzdravení slepého

5. Ne. postní

Vzkříšení Lazara

6. Ne. postní

Proměnění na hoře

Květná neděle

Zelený čtvrtek

Velký pátek

Bílá sobota

Zmrtvýchvstání Páně

Velikonoce

SALESIÁNSKÉ STŘEDISKO MLÁDEŽE

Bruslení na Salesku má již osmou sezónu

Od 28. listopadu, kdy jsme zahájili bruslicí sezónu, do začátku ledna navštívilo kluziště na Salesku kolem 8 tisíc návštěvníků a několik škol a školek. Přesnější čísla zveřejníme na konci sezóny.

Otevírací dobu kluziště máme již tradičně nastavenou v 1,5hodinových blocích (po-pá 16.00-17.30, 18:00-19:30; so a ne 12:00 – 13:30, 14:00 – 15:30, 16:00-17:30, 18:00-19:30). Pro školy jsme vyhradili k bruslení dopolední čas od pondělí do pátku a pro pronájmy každý den večer od 20:00 a v sobotu a neděli dopoledne i odpoledne. Více informací, včetně obsazenosti kluziště naleznete na našem webu (www.salesko.cz/kluziste-kalendar). Na webu máme i web kameru, takže reálně vidíte, jak to na kluzišti vypadá a jaká je obsazenost. Pokud počasí dovolí, rádi bychom udrželi ledovou plochu do konce února. Sledujte aktuální informace na našem webu, fb nebo Instagramu.

Mgr. Petr Matula SDB, ředitel Saleska

SaVIO - salesiánské vzdělávací informační okruhy

cyklus besed, přednášek, vzdělávacích programů pro širokou veřejnost

Vše, co jste kdy chtěli vědět o Bibli a báli jste se zeptat

Otevřené a neotřelé povídání (zejména) o Bibli, ve kterém není nic zapovězeno.

Dr. Ing. Ladislav Heryán, Th.D., SDB je knězem, řeholníkem kongregace salesiánů. Pracuje jako učitel a vězeňský kaplan. Je znám také jako pastor „underground“.

Kdy: úterý 5. března 19.30 – 21.00

Kde: Sportovní sál

9. 3. 16.00-18.00 Jarní salesková burza – oblečení, hračky, obuv a další potřeby pro děti od 1 roku. Přihlaste se na recepci v době od 19. 2.,

poplatek 150 Kč za prodejní stůl.

Hrajeme si na závodníky

Zveme vás a vaše děti na dopoledne s motorkami, odrážedly, koloběžkami... Sejdeme se na venkovních hřištích ve čtvrtek 25. dubna 9.30-11.30 hodin. Platba při vstupu. Za děti zodpovídají rodiče, doporučujeme helmu. Na akci není nutné přihlašování, stačí přijít. Akce se za vytrvalého deště nekoná. Těšíme se na vás!

Farnost Nová Líšeň plánuje na Květnou neděli křížovou cestu pro rodiny s dětmi v Hostěnicích. Bližší info sledujte v ohláškách.

Saleskové tábory 2024

Nabídka letních táborů je zveřejněna na našem webu. Neváhejte si co nejdříve zajistit místo na <https://www.salesko.cz/aktivity/tabory/>. Těšíme se, že s námi prožijete prázdninové dny. Přihlašování od 12. února.

DON BOSKO

Giovanni Melchiorre Bosco se narodil 16. srpna 1815 na samotách v Becchi (Zobákov, Zobany), dnes Colle Don Bosco (Kopec Dona Bosca), asi 30 km od Turína. Jeho otcem byl vdovec Francesco Luigi Bosco (1784–1817) a matkou Markéta (Margherita) (1788–1856). Z Františkova prvního manželství měl Jeník staršího bratra Antonína, a také měl bratra Josefa. V roce 1817 jeho otec František jednoho dne vešel zpocený do chladného sklepa a následně dostal zápal plic, na který zemřel. Jeník velmi toužil po vzdělání a chtěl se stát knězem. Starší bratr Antonín chtěl, aby Jeník pracoval na jejich statku, kde se Jeník jako nejmladší z rodiny staral především o dobytek. Spory mezi bratry vyvrcholily v Jeníkových dvanácti letech odchodem z domu a nástupem do služby na statku u Moljů. Ale ani zde nezapomínal Jeník na svou touhu stát se knězem. Již v tomto dětském věku kolem sebe začal shromažďovat chlapce a předvádět na veřejnosti různá artistická či kouzelnická vystoupení, která vždy zakončoval modlitbou.

Přes svou chudobu se mu podařilo vystudovat. 5. června 1841 byl vysvěcen na kněze a poté se již naplno začíná věnovat bezprizorní turínské mládeži. Zakládá pro chlapce Oratoř svatého Františka Saleského, kongregaci Salesiánů a jejich ženskou větev Dcery Panny Marie Pomocnice křesťanů. V roce 1876 ještě zakládá třetí řád: Sdružení Salesiánů spolupracovníků. Kromě pedagogické činnosti se don Bosko věnoval jak psaní, tak vydávání knih, obraně katolické víry, vzdělávání širokých lidových mas, diplomatické činnosti, vyslal několik misijních výprav do celého světa, je mu připisována

DON BOSKO

řada zázraků. Především však zůstává knězem, otcem svých hochů a zpovědníkem. Svou pozemskou pouť ukončil v kruhu svých spolubratrů 31. ledna 1888 ve věku 72 let. Svatořečen byl 1. dubna 1934 a je patronem mládeže a katolických nakladatelství.

V Jeníkových devíti letech mu Bůh představuje svůj plán spásy podobným obrazem, který zaznamenává Izajáš. Pomocí divokých zvířat, která chválí Boha. A zve Jeníka ke spolupráci na tomto láskyplném plánu. Toto pozvání se uskutečnilo ve snu, který je nazýván Poslání Dona Boska, Sen v devíti letech či Sen, který otevírá život. Zde vyslovuje Pán Ježíš Jeníkovo jméno, aby ho povolal a poslal k chlapcům. Je zde rámcově představena metoda, se kterou má Jeník v budoucnu pracovat a kterou budou otcové salesiáni nazývat Preventivním systémem: „Ne bitím, ale vlídností a láskou si musíš získat tyto přátele. Začni je hned poučovat o ošklivosti hříchu a ceně ctností!“ V neposlední řadě zde Jeník získává za učitelku Pannu Marii, která mu slibuje, že ho neopustí. Sen se odehrává na louce, kde si hrají chlapci. Zábava některých hochů však překračuje meze slušnosti. Jeníka, který chová velkou úctu k Bohu, nejvíce dopaluje klení. Pokouší se tedy chlapcům domluvit pěstmi.

Pán Ježíš přichází za Jeníkem s jiným, ambicióznějším plánem, jak chlapce napravit. Následující scéna ze snu je vizualizací tohoto plánu. Hrající si chlapce náhle nahrazují zvířata: kozli, psi, kočky, medvědi a další šelmy. Do snu vstupuje Panna Maria: „Hleď! Toto je pole tvé působnosti. Buď pokorný, statečný a silný, a to, co se nyní děje před tvými zraky, ty musíš učinit s mými dětmi!“ Divoká a divočící zvěř se ve snu mění v pokojné beránky, rozradostněné z přítomnosti Pána Ježíše a Panny Marie. Jeníka tento sen rozplakal, nerozuměl mu. Ráno tento sen vyprávěl doma. Od svých bratrů sklídl posměch: „Asi budeš pást celý život kozy a ovce,“ popichoval jej Josef. „Já si myslím, že z tebe bude náčelník lupičů,“ přisadil si Antonín. Maminka Markéta zhodnotila situaci nejlépe: „Kdo ví, Jeníku, jestli se nakonec nestaneš knězem.“ Babička nakonec debatu utnula: „Sen je sen, snům se nedá věřit.“ V rodinném kruhu byl tento sen zapomenut. Don Bosko se ke snu vrací až v rozhovoru s papežem Piem IX. v roce 1858 v Římě. Tento sen se zdál Donu Boskovi opakovaně dalších 18 let a pokaždé byl sen zdrojem nových detailů.

Lukáš Kosík, Don Bosko, světec pro dnešní dobu.

(obrázek: www.salesiansmalta.org)

Střípky KLAS v novém roce 2024

V úvodu našeho prvního setkání roku 2024 jsme se zamýšleli nad novoročním přáním. Co pokládáme za nejdůležitější přání pro svou rodinu, přátele, známé, či pro lidstvo vůbec. Většina z nás přeje a zdůrazňuje hlavně zdraví. Pro někoho je to také štěstí, pohoda, někdo dodává peníze. Anebo je to láska. Ta by měla

KLUB AKTIVNÍCH SENIORŮ zaujímat v našem životě důležité místo. Především ta, která je spojena s vnímáním a konáním dobra. I ten nejmenší projev dobra je silnější než jakékoliv zlo. Apoštol Jan říká: „Bůh je láska.“ Daroval nám sám sebe. Proto je láska silnější než smrt. Když budeme umět z Boží lásky čerpat, staneme se sami láskou, darem pro druhé. A každé naše setkání s druhým, pokud na něho budeme pohlížet skrze Boží lásku, se může stát modlitbou. Prosme Pána, abychom každý den věnovali pozornost těm, kdo jsou nemocní, osamělí, kdo je v depresi, neví si s něčím rady.....Matka Tereza nás vybízí: „Uchovejme si ve svých srdcích Boží lásku a sdílejme radost, že milujeme jedni druhé stejně, jako on miluje každého z nás. Je to dar Ducha, podíl na radosti Ježíše, žijícího v naší duši....“

A jak se máme vypořádat se zlem, které se děje kolem nás? Odpověď můžeme najít v Bibli. Evangelista Lukáš popisuje, jak lidé přišli za Ježíšem, aby mu pověděli o zabití nevinných poutníků v Jeruzalémě. Hledali u něho útěchu, povzbuzení a naději. Také my to můžeme udělat. Přijít za ním, vypovědět, čeho je plné naše srdce, svěřit to Pánu a otevřít se k hlubšímu pohledu víry a naděje. (celý článek R. Tichý – web víra.cz).

Budete-li chtít, můžete spolu s námi na některém dalším setkání prožít chvíle s podobně smýšlejícími lidmi, chvíle naplněné porozuměním, radostí, smíchem, obdivem přírody, hudby, umění a historie.

AKCE KLASu

Pátek 9. února	Setkání odpadá – jarní prázdniny
Pátek 23. února	Starozákonní příběh (host Mgr. Pavel Filka)
Pátek 8. března	Když k nám památky promlouvají (promítání)
Pátek 22. března	Velikonoce v mém životě (host bude upřesněn)

Srdečně zve Iveta Kolářová, animátorka

Tabletka proti rozvodu

V hodině náboženství probírala paní katechetka s dětmi sedm svátostí. Na další hodině se dotazovala, kdo si kterou svátost pamatuje. Svátost kněžství si zapamatovali téměř všichni, někteří si vzpomněli na svátost oltářní, další i na svátost manželství. Paní katechetka naléhala – přece je jich sedm, kdo si vzpomene na další? Po chvilce se hlásí jeden chlapec: Prosím, svátost rozvodu.

Není to, bohužel, vtip. Rozvod jako by byl, a to nejen pro děti, ale i pro celou naši současnost, téměř souřadnou formou vztahu mezi mužem a ženou jako manželství. Bolestnou skutečností je, že rozvod je řešením porušených vztahů i v křesťanských manželstvích, která byla uzavřena před Bohem. Jedná se o závažný problém, který řeší pastorální teologové, moralisté etikové a další. Kde je však hlavní příčina, či jak ji pojmenovat? Co vyčítá Bůh svému nevěrnému lidu: *Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok Hospodinův* (Jer 31,32). Když uzavírají manželé manželský slib, uzavírají vlastně smlouvu mezi sebou. Přítomnost Boha povyšuje lidskou smlouvu na svátost manželství. Není pak nevěrnost této manželské smlouvě porušením smlouvy s Hospodinem? S uzarděním si musíme přiznat, že většina z nás si znění manželské smlouvy nepamatuje a často myšlenku na ni odbudeme slovy: „Vždyť jsem své ženě věrný, jsem svému muži přece věrná“, tak co se po mně ještě chce? Nevěra však není jedinou příčinou rozpadu manželství a je dobré si občas připomenout celý manželský slib, zkoumat jednu položku po druhé, a tak prověřovat svou věrnost. Nejenom pro záchranu našeho vztahu v manželství, nebo jen abychom „nerozhněvali“ Boha, ale proto, aby se obnovila a také prohloubila naše láska.

Nedávno vyšla útlá knížečka o obnově manželského slibu: *9 dní za „nové víno“ v manželství*¹. To by mohl být návod na zpytování svědomí nad manželským slibem, ale také návod na obnovu šťastného manželství. Proto jsme si jeden druhého brali, ne proto, abychom dovedli náš vztah k rozvodu. V citátu z proroka Jeremiáše je připomenuto: ... ale já jsem zůstal jejich manželem. Ano, Bůh je nejen ručitelem smlouvy mezi mužem a ženou, ale „manželem“ obou, tiskne oba dva do své milující náruče, a tak může právě on dát nové víno, víno lásky, jejich manželství. A to je nadějná perspektiva pro obnovu manželského štěstí, „účinná tabletka“ pro radost z manželství.

Red.

¹ A. a V. Svobodovi: 9 dní za „nové víno“ v manželství. Nakladatelství Paulinky, Praha 2023

Modlitba Žalmů

Při četbě Bible bychom našli modlitby nejrůznějšího druhu. Součástí bible je dokonce celá jedna kniha, tvořená výhradně modlitbami. Nazývá se Kniha Žalmů a je v ní 150 žalmů k modlitbě. Je to součást mudroslovných knih, protože sděluje „moudrost modlitby“ jako rozhovoru s Bohem. V žalmech nacházíme všechny lidské city: radosti, bolesti, pochyby, naděje i hořkosti, jimiž je náš život prostoupen. Opakovanou četbou žalmů si osvojujeme jazyk modlitby. Bůh Otec totiž svým Duchem inspiroval srdce krále Davida a dalších žalmistů, aby každého muže a ženu učil chválit Její, děkovat Mu, prosit Ho, vzývat Její v radosti i bolesti a vyprávět o Jeho podivuhodných dílech a o Jeho Zákonech. Žalmy jsou vlastně Boží slovo, kterým my lidé mluvíme s Bohem.

Při modlitbě žalmů se připojujeme k hlasům těch, kdo jsou z masa a kostí a jejichž život je, podobně jako život každého z nás, plný bolestí, nesnází, námah a nejistot. Žalmista ví, že utrpení patří k životu. Mezi mnoha otázkami, které vystávají při modlitbě, zůstává jedna, která se často promění na nepřetržitě volání: „Jak dlouho?“, „Jak dlouho Pane?“ Každá bolest se domáhá osvobození, každá slza prosí o útěchu, každé zranění očekává zahojení, každá pomluva prominutí. „Jak dlouho to mám snášet? Pane, vyslyš mě!“. Kolikrát jen se takto modlíme? „Jak dlouho? Dost, Pane!“

Vznášením takových neustálých požadavků nás Žalmy učí nezvykat si na bolest a připomínají nám, že život není zachráněn, není-li uzdraven. Život člověka je jako dech; jeho úděl je prchavý, avšak ten, kdo se modlí, ví, že v očích Boha je drahocenný, takže má smysl volat. To je důležité. Když se modlíme, činíme tak, protože jsme si vědomi, že v očích Božích jsme drahocenní. Milost Ducha svatého v nás zevnitř probouzí vědomí, že jsme v Božích očích drahocenní. To nás přivádí k modlitbě.

Modlitby žalmů jsou svědectvím tohoto volání. Mnohostranného volání, protože bolest má tisíce formy, nazývá se nemoc, nenávisť, válka, pronásledování, nedůvěra... Až k tomu největšímu „skandálu“, kterým je smrt. V Žaltáři vystupuje smrt jako ten nejnesmyslnější nepřítel člověka. Jaký delikt si zaslouží potrestání tak kruté, že přivodí zničení a konec? Žalmista prosí Boha, aby zasáhl tam, kde jsou všechny lidské snahy marné. Modlitba samotná je tedy cestou i počátkem spásy.

V tomto světě trpí všichni, ať už v Boha věří nebo nevěří. V Žaltáři se však bolest stává vztahem, voláním o pomoc, které čeká, že dojde sluchu. Nemůže být nesmyslné, bezúčelné. Ani bolesti, které snášíme, nemohou být jen zvláštními případy všeobecného zákona. Vždycky jsou to „moje“ slzy.

MODLITBA ŽALMŮ

Přemýšlejte o tom, že slzy nejsou obecné, jsou „moje“. Každý má svoje. Moje slzy a moje bolest mě ženou v modlitbě vpřed. Moje slzy neprolil nikdo jiný přede mnou. Ano, plakali mnozí, ale moje slzy jsou moje, moje bolest je má.

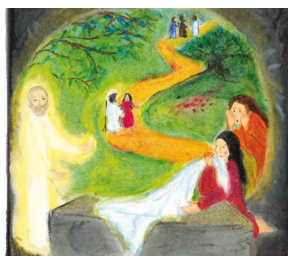
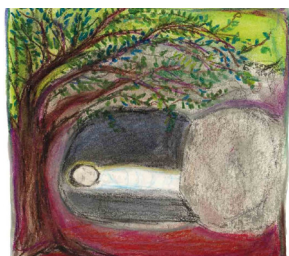
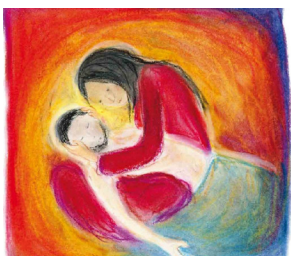
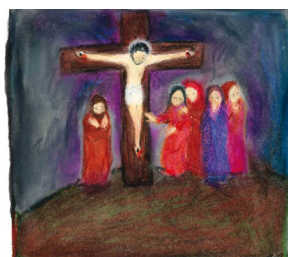
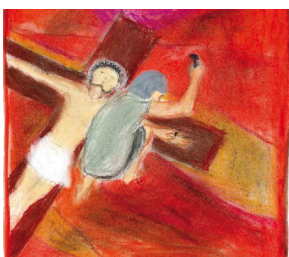
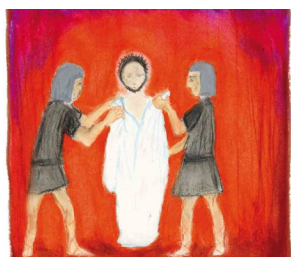
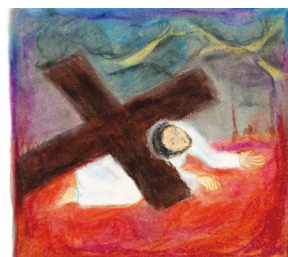
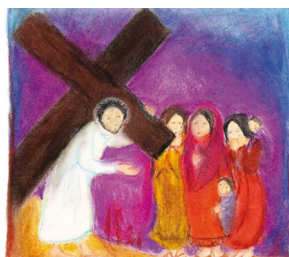
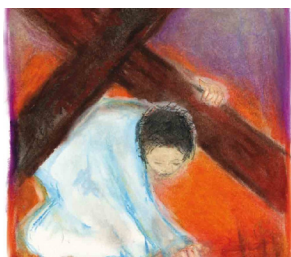
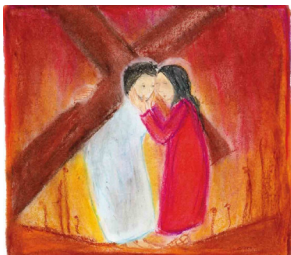
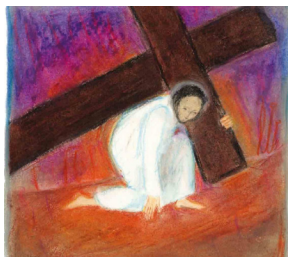
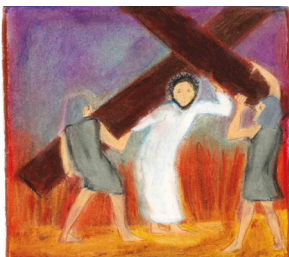
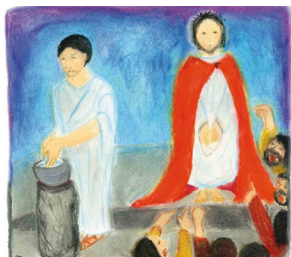
Všechny bolesti lidí jsou u Boha posvátné. Tak se modlí žalmista v 56. žalmu: »Ty sám si zapiš mou bídu, vepiš mé slzy do svého záznamu, mé trampoty do svého svitku« (v.9). Před Bohem nejsme neznámé nebo číselné položky. Jsme tváře a srdce, zná nás jménem, jednoho po druhém.

Věřící nachází v žalmech odpověď. Ví, že i kdyby všechny lidské brány byly zataraseny, Boží brána je otevřena. I kdyby celý svět vynesl odsouzení, v Bohu je spása.

„Pán naslouchá“ – toto vědět někdy v modlitbě stačí. Ne vždycky se problémy vyřeší. Kdo se modlí, není snílkem. Ví, že mnohé otázky vezdejšího života zůstávají nevyřešeny, bez východiska. Utrpení nás bude provázet, a po jedné bitvě nás budou čekat další. Avšak, pokud jsme slyšeni, všechno se stává snesitelnějším.

Nejhorší, co se může stát, je trpět v osamocení, být v zapomnění. Před tím nás zachraňuje modlitba. Může se totiž – i nezdědka – stát, že nerozumíme záměrům Boha. Naše volání však neuvázne tady, stoupá k Bohu, jenž má srdce Otce a pláče nad každým synem a dcerou, kteří trpí a hynou. Řeknu vám jednu věc, která mi pomáhá v těžkých chvílích. Myslím na Ježíšův pláč. Když plakal nad Jeruzalémem a u Lazarova hrobu, Bůh plakal pro mě. Bůh pláče pro naše bolesti. Bůh se stal člověkem – říká jeden duchovní autor – aby mohl plakat. Pomyslet, že v bolesti pláče Ježíš se mnou, je útěcha, která nám pomáhá jít dál. Setrváme-li ve vztahu s Ním, náš život nebude ušetřen utrpení, ale otevře se širokému obzoru dobra a vydá se ke svému naplnění. Odvahu, jděme vpřed s modlitbou. Ježíš je stále s námi.

Křížová cesta